

Sygn. akt II Ka 119/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska – spr.

Sędziowie: SSO Karol Skocki

SSO Anna Klimas

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Agnieszki Renz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie
del. do Prokuratury Okręgowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018r.

sprawy **T. Ż.**

oskarżonego z art.231§2k.k. w zw. z art.18§2k.k. w zw. z art.18§2k.k. w zw.
z art.233§1k.k. i art.11§2k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 6 lutego 2018r. sygn. akt II K 905/16

I. Uchyła zaskarżony wyrok w punkcie I i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

Anna Klimas Agata Wilczewska Karol Skocki

Sygn. akt: II Ka 119/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 905/16, na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. umorzył wobec oskarżonego T. Ż. postępowanie karne o pięć odrębnych czynów z art. 231 § 1 k.k. oraz o jeden czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionych w okresie od dnia 28 listopada 2012 r. do dnia 12 kwietnia 2013 r., a polegających na tym, że:

1. w dniu 28 listopada 2012 r. w miejscowości B., powiat (...) jako funkcjonariusz zespołu (...) w B. posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych - dostęp do policyjnych systemów informatycznych

i teleinformatycznych, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w 16 § ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, w § 11 ust. 3, w § 30 i w § 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r.

w sprawie przetwarzania informacji przez Policję oraz w art. 58 ust. 1 w zw.

z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że działając na prośbę swej siostry A. G. przekazaną mu telefonicznie,

w policyjnym systemie informatycznym NOE pozyskał informacje dotyczące pobytu w Zakładzie Karnym w W. osoby D. K. – podmiotu sprawy postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole J. F.

o sygn. akt (...) - na potrzeby nie związane z realizacją zadań służbowych, po czym przekazał je osobie nieuprawnionej tj. siostrze A. G. – pracownicy w/w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole, czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego w postaci zaufania obywateli do organów policji, jak i interesu prywatnego D. K. dotyczącego ochrony w/opisanych danych osobowych tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. (pkt. I.1 wyroku),

2. w dniu 19 grudnia 2012 r. w miejscowości B., powiat (...), jako funkcjonariusz zespołu (...) w B., posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych – dostęp do policyjnych systemów informatycznych

i teleinformatycznych, w tym do elektronicznej książki służby dyżurnego / (...) / – działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasowych oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej dla T. S., a zarazem na szkodę interesu publicznego postaci zaufania obywateli do organów policji oraz na szkodę wymiaru sprawiedliwości, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r.

o Policji, w ten sposób, że po powzięciu wiadomości z bazy (...)

o zainicjowaniu przez M. i S. małżonków Ł. postępowania przygotowawczego w sprawie popełnionego na ich szkodę przez T. S. przestępstwa przynajmniej przeciwko wolności,

w rozmowach telefonicznych ujawnił wpierw M. R. (1), a następnie sprawcy tegoż przestępstwa – T. S. wiadomości z tegoż postępowania, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Kole pod sygn. akt (...) jednocześnie instruując w/w wymienionego sprawcę co do sposobu zachowania umożliwiającego mu uniknięcie odpowiedzialności karnej za jego popełnienie, w tym chcąc aby T. S. i W. S. dokonali czynu zabronionego nakłaniał ich do podżegania M.

i S. małżonków Ł. do składania fałszywych zeznań

w tymże zainicjowanym przez nich postępowaniu przygotowawczym tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt. I.2 wyroku),

3. w dniu 5 stycznia 2013 r. w miejscowości B., jako funkcjonariusz zespołu (...) w B. posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych - dostęp do policyjnych systemów informatycznych i teleinformatycznych, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w 16 § ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, w § 11 ust. 3, w § 30 i w § 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 grudnia 2012 r. w sprawie przetwarzania informacji przez Policję oraz w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że w policyjnym systemie teleinformatycznym (...) pozyskał za pośrednictwem asp. sztab. G. B. na potrzeby nie związane

z realizacją zadań służbowych – informacje dotyczące pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) oraz dane osobowe jego właścicieli w postaci imienia

i nazwiska oraz adresu zamieszkania A. K. (2), a nadto imienia

i nazwiska oraz adresu zamieszkania R. K., po czym przekazał je w rozmowie telefonicznej osobie nieuprawnionej - swemu znajomemu E. S., czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego w postaci zaufania obywateli do organów policji, jak

i interesu prywatnego na szkodę A. K. (2) i R. K. dotyczącego ochrony w/opisanych danych osobowych tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. (pkt. I.3 wyroku),

4. w dniu 4 lutego 2013 r. w miejscowości B., powiat (...) jako funkcjonariusz zespołu (...) w B. posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych - dostęp do wiadomości z postępowań procesowych przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że w rozmowie telefonicznej ujawnił swemu znajomemu M. R. (1) wiadomości z postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez KP P. o sygn. (...) w postaci faktu procesowego poszukiwania brata w/wymienionego – M. R. (2) oraz charakteru zdarzenia w związku z którym w/w był poszukiwany, po ich wcześniejszym uzyskaniu w związku z toczącymi w KPP w K. czynnościami służbowymi, czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego w postaci zaufania obywateli do organów policji oraz na szkodę wymiaru sprawiedliwości tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. (pkt. I.4 wyroku),

5. w dniu 21 lutego 2013 r. w miejscowości B., powiat (...) jako funkcjonariusz zespołu (...) w B. posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych - dostęp do policyjnych systemów informatycznych i teleinformatycznych, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w 16 § ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, w § 11 ust. 3, w § 30 i w § 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r.

w sprawie przetwarzania informacji przez Policję oraz w art. 58 ust. 1 w zw.

z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że działając na prośbę swej siostry A. G. przekazaną mu telefonicznie,

w policyjnym systemie teleinformatycznym NOE pozyskał informacje dotyczące pobytu w Zakładzie Karnym w C. osoby D. N. oraz numeru PESEL i pobytu w Areszcie Śledczym w O. osoby M. M. (2) - podmiotów spraw postępowania egzekucyjnego prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole J. F. odpowiednio o sygn. akt (...) - na potrzeby nie związane z realizacją zadań służbowych, po czym przekazał je osobie nieuprawnionej tj. siostrze A. G. – pracownicy w/w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole, czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego w postaci zaufania obywateli do organów policji, jak i interesu prywatnego D. N. i M. M. (2) dotyczącego ochrony w/opisanych danych osobowych tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. (pkt. I.5 wyroku),

6. w dniu 12 kwietnia 2013 r. w miejscowości B., powiat (...) jako funkcjonariusz zespołu (...) w B. posiadając – w związku z pełnioną funkcją i dotyczącym go zakresem czynności służbowych - dostęp do policyjnych systemów informatycznych

i teleinformatycznych, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa w 16 § ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, w § 11 ust. 3, w § 30 i w § 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r.

w sprawie przetwarzania informacji przez Policję oraz w art. 58 ust. 1 w zw.

z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że działając na prośbę swej siostry A. G. przekazaną mu telefonicznie,

w policyjnym systemie teleinformatycznym NOE pozyskał informacje dotyczące pobytu w Areszcie Śledczym w O. osoby A. J. - podmiotu sprawy postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole J. F. o sygn. akt (...) - na potrzeby nie związane z realizacją zadań służbowych, po czym przekazał osobie nieuprawnionej tj. siostrze A. G. – pracownicy w/w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole, czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego w postaci zaufania obywateli do organów policji, jak

i interesu prywatny A. J. dotyczącego ochrony w/opisanych danych osobowych tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. (pkt. I.6 wyroku),

wobec stwierdzenia znikomego stopnia społecznej szkodliwości każdego z tych czynów.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego T. Ż. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 3 grudnia 2012 r. w miejscowości B., powiat (...), jako funkcjonariusz zespołu (...) w B., posiadający –

w związku z pełnioną funkcją i wykonywaniem czynności służbowych - dostęp do policyjnych systemów informatycznych i teleinformatycznych, w tym do elektronicznej książki służby dyżurnego przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił obowiązków, o których mowa zwłaszcza w 16 § ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, w § 11 ust. 3, w § 30 i w § 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r. w sprawie przetwarzania informacji przez Policję oraz w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy a dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że w policyjnym systemie informatycznym CEL pozyskał informacje /dane osobowe/ dotyczące osoby S. K. na potrzeby nie związane z realizacją zadań służbowych, po czym przekazał je osobie nieuprawnionej A. G., czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego, w tym wymiaru sprawiedliwości oraz zaufania obywateli do organów państwowych /Policji/, jak i interesu prywatnego S. K. (pkt. II wyroku).

Nadto, tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego T. Ż. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 19 grudnia 2012 roku w miejscowości B., powiat (...), jako funkcjonariusz zespołu (...) w B., posiadając –

w związku z pełnioną funkcją i wykonywaniem czynności służbowych – dostęp do policyjnych systemów informatycznych i teleinformatycznych, w tym do elektronicznej książki służby dyżurnego, przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił swoich obowiązków, o których mowa zwłaszcza w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ten sposób, że po powzięciu wiadomości /po ich wcześniejszym uzyskaniu w związku z wykonywaniem czynności służbowych/ dotyczących postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Kole pod sygn. akt.(...) ujawnił funkcjonariuszowi Komendy Powiatowej Policji w K. M. G. wiadomości z tegoż postępowania, czym działał na szkodę prawnie chronionego interesu publicznego, w tym wymiaru sprawiedliwości oraz zaufania obywateli do organów państwowych /Policji/ (pkt. III wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego D. K..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść T. Ż.. Na podstawie art. 438 pkt. 1 i 3 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym wyeliminowaniu przez Sąd z opisu czynu przypisanego oskarżonemu T. Ż. w pkt I.2 sentencji wyroku stwierdzenia, iż postępując w sposób przypisany mu przez Sąd utrudnił prowadzenie postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Kole w sprawie (...), co było m.in. podstawą przyjęcia przez Sąd znikomej społecznej szkodliwości tego czynu, podczas gdy prawidłowa oraz wnikliwa analiza dowodów, a zwłaszcza treść rozmów telefonicznych zarejestrowanych pomiędzy oskarżonym a T. S., W. S., M. R. (1) i M. G., a także dowód z akt sprawy (...) Prokuratury Rejonowej w Kole, prowadzi do wniosku przeciwnego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu przez Sąd, iż czyny popełnione przez T. Ż., a opisane w pkt I zaskarżonego wyroku zawierają w sobie znikomy stopień społecznej szkodliwości społecznej, wynikający w szczególności z nieuwzględnienia przez Sąd wielości popełnionych czynów, pobudek działania oskarżonego oraz rodzaju naruszonych przez niego dóbr, które to w ocenie oskarżyciela publicznego prowadzą do wniosku przeciwnego,

3. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony pozyskując w policyjnych systemach informatycznych i teleinformatycznych informacje dotyczące określonych osób na potrzeby niezwiązane z realizacją zadań służbowych i przekazując je osobom nieuprawnionym oraz ujawniając osobom nieuprawnionym wiadomości

z postępowań procesowych, nie działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, podczas gdy z prawidłowej analizy dowodów wynika, że zachowania oskarżonego należało potraktować jako jeden czyn zabroniony popełniony przy wykorzystaniu trwałej sposobności

i zajmowanego stanowiska,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia uniewinniającego T. Ż. od popełnienia zarzucanego mu czynu

z art. 231 § 1 k.k. opisanego w pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że całokształt zgromadzonego materiału dowodowego uzasadnia uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa oraz wnikliwa analiza dowodów i poszlak,

a w szczególności prawidłowo oceniane konsekwentne, logiczne i korelujące ze sobą zeznania świadków - asesora komorniczego - M. M. (3)

i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole - J. F. oraz dowód z akt komorniczych o sygn. akt (...) prowadzi do wniosku przeciwnego,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia uniewinniającego T. Ż. od popełnienia zarzucanego mu czynu

z art. 231 § 1 k.k. opisanego w pkt III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że całokształt zgromadzonego materiału dowodowego uzasadnia uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, będący efektem dowolnej oceny przez Sąd I instancji, iż M. G. - jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w K. był osobą uprawnioną do zapoznania się ze szczegółami dotyczącymi prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Kole postępowania przygotowawczego (...), podczas gdy prawidłowa oraz wnikliwa analiza dowodów,

a w szczególności treść zarejestrowanej w dniu 19 grudnia 2012 r. w ramach kontroli operacyjnej rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym a M. G. w powiązaniu z treścią zakresu obowiązków oskarżonego określonych w karcie opisu jego stanowiska pracy, prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego D. K. zaskarżył wyrok

w części przypisanego oskarżonemu czynu z art.231§1k.k. popełnionego na szkodę D. K.. Pełnomocnik zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że wina i społeczna szkodliwość zachowań oskarżonego wobec oskarżyciela są znikome. Zarzucił naruszenie prawa materialnego – art.115§2k.k. oraz naruszenie przepisów postępowania – art.7k.p.k. Zarzucił też naruszenie prawa materialnego - art.46§1k.k. i nie orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

W oparciu o te zarzuty pełnomocnik wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna i doprowadziła do uchylenia pkt. I wyroku oraz przekazania sprawy w tej części Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania. Częściowo zasadna okazała się też apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Na wstępie należy zauważyć, że prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił niezasadne wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu T. Ż. w pkt. I.2 wyroku stwierdzenia, że swoim zachowaniem utrudnił prowadzenie postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Kole, sygn. akt (...). Zarzut ten okazał się jednak chybiony.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że przestępstwa opisane w art. 231 § 1 i 2 k.k. oraz art. 233 § 1 k.k. nie zawierają w swoich znamionach skutku w postaci "utrudnienia prowadzenia postępowania przygotowawczego" (czy też jakiegokolwiek innego postępowania), a w konsekwencji ustalenie powyższego nie jest warunkiem koniecznym dla ich przypisania sprawcy. Jednocześnie słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że zamiarem oskarżonego objęte były przede wszystkim działania mające na celu osiągnięcie korzyści osobistej T. S. w postaci uniknięcia odpowiedzialności karnej, nie zaś utrudnianie prowadzonego postępowania karnego (s. 24 uzasadnienia).

Sąd odwoławczy podziela również rozważania Sądu I instancji w których poddając analizie przebieg postępowania w sprawie (...) nadzorowanej przez Prokuraturę Rejonową w Kole ustalił, iż działania oskarżonego w istocie nie utrudniły jego prowadzenia organom ścigania (k. 159-194). Przypomnieć należy, że postępowanie toczyło się z zawiadomienia o przestępstwie złożonego w dniu 19 grudnia 2012 r. o godz. 10.23 przez M. Ł. (1). Tego samego dnia zeznania analogicznej treści złożył również S. Ł.. W dniu 19 grudnia 2012 r. o godz. 12.48 oskarżony mając dostęp do elektronicznej książki służby dyżurnego (...) powziął wiadomość o zawiadomieniu złożonym przez M. Ł. (1). Jeszcze tego samego dnia poinstruował T. S. o krokach, które ten powinien podjąć by uniknąć odpowiedzialności za swoje zachowanie. Zauważyć jednak trzeba, że T. S. udając się do pokrzywdzonych przeprosił ich za swoje zachowanie i wyjaśnił, iż było spowodowane kradzieżą dokonaną na jego szkodę. W dniu 20 grudnia 2012 r. M. Ł. (2) składając kolejne zeznania w sprawie (...) podała, że nie czuje się już zagrożenia ze strony T. S. albowiem ten przeprosił ją oraz męża i wyjaśnił przyczyny swojego zachowania. W żadnym fragmencie protokołu pokrzywdzona nie odwołała wcześniej złożonych zeznań. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r. funkcjonariusz KPP w K. umorzył śledztwo na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (a art. 282 k.k.). W dniu 21 grudnia 2012 r. Asesor Prokuratury Rejonowej w Kole zatwierdził powyższe postanowienie. Nie więc treść zeznań pokrzywdzonej z dnia 20 grudnia 2012 r. stała się przyczyną umorzenia postępowania, ale prawnokarna ocena zachowania T. S..

Wbrew zarzutowi prokuratora Sąd Rejonowy zasadnie uniewinnił oskarżonego od popełnienia przestępstwa polegającego z art. 231 § 1 k.k. opisanego w pkt. II zaskarżonego wyroku. W powyższym zakresie wypowiadał się już Sąd Okręgowy

w K. rozpoznając sprawę T. Ż. po raz pierwszy (sygn. akt: II Ka 247/16). Pomimo ponownego rozpoznania sprawy, zgromadzony materiał w zakresie powyższego czynu nie został uzupełniony o nowe dowody, a w konsekwencji brak było możliwości poczynienia pełniejszych ustaleń. Przypomnieć więc należy, że istotnie oskarżony w dniu 3 grudnia 2012 r. korzystając z systemu NOE dokonał wprowadzenia danych osobowych (...). Po uzyskaniu szeregu wyników dokonał ich przeglądu, przy czym ostatnim z przeglądanych wyników wyszukiwania był S. K. zam. w G. przy ul. (...) (k. 241-242, 468-469). Nie ulega również wątpliwości, że wobec w/w osoby komornik przy Sądzie Rejonowym J. F. prowadził od dnia 18 kwietnia 2012 r. czynności egzekucyjne (k. 497, 571-572). Niemniej jednak brak jakichkolwiek jest dowodów bezpośrednich czy choćby poszlak, wskazujących, że oskarżony dokonywał sprawdzenia danych S. K. w sposób formalny bądź też nieformalny na potrzeby prowadzonej egzekucji komorniczej. W szczególności zaś, by weryfikacja informacji odnośnie w/w osoby wykonana była na prośbę A. G. – siostry oskarżonego, która zatrudniona była w kancelarii komornika. Skoro bowiem materiał dowodowy nie wskazuje na jakąkolwiek aktywność w powyższym zakresie A. G., to nie można niejako z góry przyjąć, że kontaktowała się

z oskarżonym w analogiczny sposób, jaki miał miejsce przy sprawdzaniu danych D. K., D. N., M. M. (2) i A. J.. W tej sytuacji Sąd zobowiązany był do zastosowania przepis art. 5 § 2 k.p.k. nakazującego rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na korzyść oskarżonego. Zasadnie Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego także od czynu opisanego w pkt. III wyroku. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje rozważania poczynione przez Sąd I instancji,

w których wyjaśnił motywy jakimi się kierował dokonując takich ustaleń i uznaje je za wyczerpujące oraz trafne. W szczególności prawidłowo Sąd Rejonowy wskazuje, że skoro M. G. w dniu 19 grudnia 2012 r. pozostawał funkcjonariuszem Policji wykonującym zadania dla KPP w K., to tym samym nie można uznać iż jest on osobą nieuprawnioną do zasięgania informacji o postępowaniu prowadzonym z zawiadomienia M. Ł. (1) i złożonego w w/w jednostce Policji. Przeciwnie twierdzenia oskarżyciela są nieprzekonujące.

Niesłuszny okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie wobec czynów oskarżonego polegających na pozyskiwaniu danych w policyjnych informatycznych oraz teleinformatycznych bazach danych. W uzasadnieniu podniesionego zarzutu oskarżyciel nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, które pozwoliłyby na ustalenie, że T. Ż. działał z góry powziętym zamiarem. Przypomnieć należy, że "z góry powzięty zamiar" w rozumieniu art. 12 k.k. musi być interpretowany w świetle art. 9 § 1 k.k., co oznacza, że sprawca musi sobie uświadamiać w sposób konkretny owe przyszłe zachowania, które mają stanowić czyn ciągły, przynajmniej w tych ich elementach, które mają znaczenie dla przyjęcia realizacji znamion danego typu czynu zabronionego (post. SN z 15.05.2014 r., IV KK 8/14, LEX 1491137).

W przedmiotowej sprawie oskarżony nie wiedząc czy wystąpi kolejna potrzeba uzyskania w bazach określonych danych, kto ją zgłosi, czego będzie dotyczyła nie mógł obejmować swoim zamiarem kolejnych rzeczywiście podjętych zachowań.

Zasadnie natomiast prokurator wskazuje, iż czyny oskarżonego opisane w pkt. I.1-6 cechują się wyższą społeczną szkodliwością aniżeli znikomą. Także w tej kwestii – choć pokrótce, wypowiadał się już Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę oskarżonego po raz pierwszy. Wprost jednak wskazał, że już choćby z uwagi na wielość zachowań T. Ż. i zasługującą na potępienie motywację podejmowanych działań, łączna ujemna zawartość jego czynów, z punktu widzenia społecznej szkodliwości, nie może być oceniona jako nie będąca znaczną. Powyższe wskazówki niezasadnie zostały pominięte przez Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

W pierwszej kolejności zauważyć jednak trzeba, że stopień zawinienia oskarżonego jest wysoki, jest on osobą dostatecznie dojrzałą, nie zachodzą w jego przypadku żadne okoliczności wyłączające winę, czy też ją umniejszające, a ponadto miał on zdolność rozpoznania obowiązujących w społeczeństwie norm i pełną świadomość, co do podejmowanych zachowań. Świadomość ta winna być tym większa, że T. Ż. pozostawał zatrudniony w służbie zajmującej się ściganiem sprawców przestępstw. Wykonując czynności służbowe oraz współdziałając z innymi funkcjonariuszami tym bardziej rozważnie i roztropnie powinien podchodzić do nałożonych na niego obowiązków i szczególnie przestrzegać swoich uprawnień.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. na ocenę społecznej szkodliwości wpływ mają: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Pamiętać również należy, że w sytuacji gdy czyn zabroniony stanowi zamach na dwa lub więcej dobra chronione prawem, to zwiększa się jego stopień społecznej szkodliwości (wyr. SN z 11.04.2011 r., IV KK 382/10).

Sąd odwoławczy zauważa również, że czyny opisane w art. 231 § 1 i 2 k.k. są przestępstwami formalnymi, które zostają popełnione już z podjęciem lub zaniechaniem czynności, potencjalnie powodującym zagrożenie interesu publicznego lub prywatnego. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy są to czyny należące do kategorii przestępstw abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, przy czym działanie na szkodę interesu publicznego nie jest charakterystyką skutku, lecz zachowania się sprawcy. Samo zaś powstanie bezpośredniego niebezpieczeństwa szkody nie jest znamieniem tego typu czynu zabronionego (post. SN z 25.02.2003 r., WK 3/03; wyr. SN z 02.12.2002 r., IV KKN 273/01; wyr. SN z 19.11.2004 r., III KK 81/04). W tej sytuacji Sąd I instancji winien szczególną uwagę zwrócić na postać zamiaru oskarżonego, motywację oraz wagę naruszonych obowiązków w dalszej zaś na skutki jego działań.

Zauważyć więc trzeba, że przedmiotem ochrony art. 231 k.k. jest prawidłowa działalność instytucji państwowych i samorządu terytorialnego (główny przedmiot ochrony) oraz interes publiczny i prywatny (dodatkový przedmiot ochrony). Interes publiczny lub prywatny indywidualizowany jest dopiero w konkretnej sprawie przy czym, jak prawidłowo ustalił Sąd w niniejszej oskarżony popełniając czyny opisane w pkt. I.1, 3, 5-6 działał zarówno na szkodę interesu publicznego jak i prywatnego. W przypadku czynu opisanego w pkt. I.2 działał na szkodę interesu publicznego zaś opisanego w pkt. I.4 na szkodę publicznego oraz wymiaru sprawiedliwości. Nie można także zapominać, że czyn oskarżonego opisany w pkt. I.2 wypełnia również znamiona przestępstwa opisanego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., którego przedmiotem ochrony jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wydanie w konkretnej sprawie prawdziwego orzeczenia. Już tylko zakres szeroki dóbr chronionych prawnie, w które swoim działaniem godził oskarżony, mając jednocześnie na uwadze, że miały one miejsce w stosunkowo krótkim okresie czasu tj. od 28 listopada 2012 r. do 12 kwietnia 2013 r., sprzeciwia się uznaniu, że cechowała je znikoma społeczna szkodliwość.

Nie można także uznać, by działania oskarżonego opisane w pkt. I.1-6 wyroku były podyktowane zasługującymi na jakąkolwiek aprobatę pobudkami. Jak słusznie zauważył prokurator podżeganie do nakłaniania do składania fałszywych zeznań, informowanie brata poszukiwanego o podejmowanych przez organy ścigania czynnościach

mających na celu jego ujęcie, ułatwianie pracy zawodowej siostrze przez bezprawne pozyskiwanie danych informatycznych dotyczących określonych osób

w celu skuteczniejszego prowadzenia czynności egzekucyjnych czy w końcu ułatwianie znajomemu podjęcia decyzji co do zakupu pojazdu, w żadnej mierze nie mogą być ocenione pozytywnie. Obowiązki naruszone przez oskarżonego były przy tym fundamentalne. T. Ż. piastował takie stanowisko, że szczególnie skrupulatnie powinien dbać o działanie w ramach prawa i na podstawie przepisów prawa. Powinien też z racji stażu służbowego oraz posiadanego stopnia dawać przykład innym funkcjonariuszom. Tymczasem angażował ich np. G. B. (pkt. I.3 wyroku) do popełniania czynów zabronionych. Waga naruszonych przez oskarżonego w tym zakresie obowiązków jest duża tym bardziej, jeśli się weźmie pod uwagę szeroki zakres podejmowanych działań. Zwraca również uwagę fakt, że oskarżony przekraczając swoje uprawnienia oraz nie dopełniając ciężących na nim obowiązków czuł się niezwykle pewnie za nic mając obowiązujące procedury oraz charakter wykonywanej pracy. Nie był choćby usilnie namawiany do podejmowania określonych działań oraz nie odczuwał żadnych oporów przed niezwłocznym spełnianiem próśb E. S. oraz A. G.. Co więcej odnośnie T. S. oraz M. R. (2) kierując się źle rozumianą koleżeńską działając z własnej inicjatywy.

Z moralnego punktu widzenia szczególnie naganne i mające wpływ na wysoki stopień społecznej szkodliwości było działanie oskarżonego polegające na podżeganiu T. S. do nakłaniania pokrzywdzonych do składania fałszywych zeznań. Zaistniała bowiem sytuacja, w której oskarżony pracujący w służbie mającej na celu ściganie sprawców przestępstw, mając w zamiarze włączenie w swój plan osób trzecich (pokrzywdzonych czynem T. S.), podejmuje działania, które przecieży wypełniają znamiona czynu zabronionego. Stanowi to sprzeniewierzenie celów służby do której należy. Analogicznie należy ocenić poinformowanie brata osoby pozostającej w kręgu zainteresowania organów ścigania o podjętych czynnościach mających na celu ujęcie osoby poszukiwanej. Przypomnieć należy, że przed podjęciem służby policjant składa ślubowanie zgodnie z którym, zobowiązuje się strzec tajemnic związanych ze służbą, honoru, godności i dobrego imienia służby oraz przestrzegać zasad etyki zawodowej art. 27 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. –

O policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2017, poz. 2067).

Jeżeli mowa o ujemnych następstwach przestępstwa to nie sposób nie wspomnieć, że skutkiem działania oskarżonego było podważenie zaufania obywateli do państwa, którego funkcjonariusz działał niezgodnie z prawem. Indywidualne dobra poszczególnych osób tj. D. K., A. K. (2), R. K., D. N., M. M. (2) oraz A. J., także zostały naruszone na skutek działania oskarżonego. Sąd dostrzega bowiem, że zachowania T. Ż. pozostające poza formalnymi, zgodnymi z przepisami prawa, działaniami stron czy to postępowania czy też określonych stosunków społecznych i prawnych, realnie narażają konkretne osoby na szkodę prywatną oraz wystawiają na szwank zaufanie obywateli nie tylko do organów ścigania, ale w tej konkretnej sprawie również do organów egzekucyjnych. Przypomnieć należy, że z zapytaniami do oskarżonego nie zwracał się komornik J. F., lecz pracownik jego kancelarii czyniąc to w sposób całkowicie nieformalny, wręcz prywatny. Tego typu nieprzepisowe działania, nie mogą w konsekwencji być oceniane pozytywnie. Zawsze bowiem osoby zainteresowane oraz uprawnione mają wyznaczoną przez ustawodawcę drogę prawną, przy wykorzystaniu której mogą uzyskać niezbędne informacje czy też skorzystać z przysługujących im uprawnień. Na powyższą okoliczność zwracał już uwagę Sąd odwoławczy uchylając wyrok Sądu Rejonowego i przekazując sprawę oskarżonego do ponownego rozpoznania.

Mając zatem na względzie treść art. 454 § 1 k.p.k. oraz konieczność dokonania ponownej, wszechstronnej i uwzględniającej powyższe uwagi oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego opisanych w zaskarżonym orzeczeniu w pkt. I.1-6, Sąd odwoławczy na podstawie 437 § 1 i 2 k.p.k., uchylił wyrok w pkt. I i sprawę w tej części przekazał Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania. W pozostałej zaś części, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części uniewinniającej T. Ż. obciążył Skarb Państwa.

Anna Klimas Agata Wilczewska Karol Skocki